DE TOCHT VAN DE DEUTSCHLAND

door PAUL KÖNIG, Kapitein v. d. handelsonderzeeër
:: „Deutschland" ::

(8) (Vervolg.) (Nadruk verboden)

Toen de volgende morgen grauwde, was de zee leeg; de brommer was zeker naar huis gevlogen.

Daarvoor in de plaats doken echter spoedig rechts vooruit in de schemering een menigte stoomtrawlers op, zoodat we reeds vreesden, hier in neutraal water in een formeele val te loopen.

Hoerageroep en wenken van de vaartuigen openden ons spoedig de oogen; het was een gezelschap van Amerikaansche vertegenwoordigers van de pers, die tezamen met een aantal bewonderaars en vrienden van de „Deutschland" een nachtelijke vaart niet geschuwd hadden, om een vijftig mijlen van Baltimore af onze boot hun laatsten groet te brengen.

Het eene stoomschip na het andere gleed voorbij, en om zes uur 's morgens waren we in zulk vrij water, dat we onze eerste duikproef konden nemen. Ik wilde schip en mannen na het lange landleven weer eens vast in de hand krijgen; het was slechts vanwege het „absoluut zekere" opvangen.

Zoo deden we dus onze eerste proefneming, en alles ging onberispelijk. De „Timmins" bleef in de nabijheid, en kapitein Hinsch zei mij later, dat het een verbluffenden aanblik geweest was, toen de „Deutschland" zoo geluidloos wegzonk en na een paar minuten weer met schuimende boeggolf in enkele seconden uit het water schoof.

Het duiken klopte dus. Om nu te zien, of verder alles dicht en in orde was, gaf ik toen het bevel, de boot op den grond te leggen op een plaats, waar ik op de kaart een diepte van ongeveer dertig meter afgelezen had.

Weer werd het stil, het daglicht verdween, het bekende zingen en zieden der duikventielen omgonsde ons, ik lees in mijn toren op den manometer twintig, vijfentwintig meter af, het onderdrijfvermogen wordt verminderd, dertig meter verschijnen, en ik verwacht het lichte bonzen, waarmee de boot op den grond zal aankomen....

Niets dergelijks volgt.

Inplaats hiervan gaat de wijzer van zijn plaat op twee-en-dertig, drie-en-dertig, vijf-en-dertig meter...

Ik tik met mijn vinger tegen het glas — het klopt, juist gaat de wijzer op zes-en-dertig.

„Drommels, wat is er dan aan de hand," denk ik, en neem de kaart.

Jawel, daar staan dertig meter diepte en we hadden boven toch nog nauwkeurige peiling....

Ondertusschen zinken we rustig verder.

Veertig meter verschijnt op de cijferplaat.

Dat wordt mij te gek; ik roep in de centrale, vraag om inlichtingen en krijg slechts het troostende antwoord, dat ook op de groote dieptemanometer juist veertig meter overschreden werden.

Onze manometers klopten.

Dat verhinderde echter de boot niet, rustig verder te zinken.

In de centrale keken de mannen elkaar aan....

Het is toch een al te gek bewustzijn, in de verwenschte zingende stilte in het onbekende te glijden en daarvan niets te zien, behalve het eeuwige naar beneden klauteren van den infamen wijzer van de witte plaat....

In mijn toren is het niet anders; ik kijk namelijk radeloos tusschen de kaart en den manometer heen en weer.

Intusschen zinkt de boot verder, vijf-en-veertig meter zijn overschreden.... De wijzer gaat op acht-en-veertig meter.... Ik denk juist, ergens moet toch ook de diepte van de Chesapeake-baai een eind hebben, in het bodemlooze kan het hier toch ook niet gaan.... Daar houdt de boot op vijftig meter diepte zonder eenigen schok halt.

Ik klim in de centrale en overleg met Klees en de beide wachtofficieren.

Het kan niet anders of we moeten hier in een gat steken, dat op de kaart niet aangegeven is.

Nu, dat was ten slotte niet erg, of we uit dertig of vijftig meter opstegen, bleef welbeschouwd hetzelfde.

Juist wil ik het bevel tot opduiken geven, daar valt mijn oog op het draaikompas, dat met zijn zacht schokkende, zwartwitte plaat anders altijd zoo troostrijk in zijn van binnen verlicht kastje hangt....

Ik spring achteruit....

Wat duivel, wat is dat?.... De compasplaat is gek geworden en draait met schokkende stooten als waanzinnig, onophoudelijk om zichzelf rond...

Nu begint de geschiedenis onbehaaglijk te worden.

Daar onze draaikompassen ongeveer het meest betrouwbare zijn, wat er op de gansche wereld is, en daar in de Chesapeake-baai op vijftig meter diepte de aarde niet om ons draaien kan, zoo blijft er maar een gevolgtrekking over, wel is waar een verwenscht onaangename gevolgtrekking..... wij draaien daar in ons gat heel gemoedelijk in een kring, de duivel mag weten, door welke oorzaak.

Ik laat direct de lenspompen in dienst nemen met het gevolg, dat ze wel beginnen te snorren, maar met een veel helderder, om zoo te zeggen leeg geluid.... Ze vorderen niet, wij blijven in het vuil steken, wij zijn even ver als daar straks.

Dat ontbrak ook nog maar, en ik moet zeggen, heel vertrouwd vonden we het geen van allen meer.

Intusschen waren we volgens den manometer nog iets dieper gezonken, daarentegen hield het draaien thans op, wij lagen nu volkomen rustig.

Ik geef opnieuw het energieke bevel, direct op te duiken.

De pompen snorren weer — en loopen weer leeg. — Dat heeft dus geen nut.

Er moet met rustig overleg gehandeld worden, anders zouden we morgen nog op die plaats liggen. — Na lang heen en weer werken gelukte het dan ook ingenieur Klees, de pompen aan het werk te krijgen.

Diep brommend begonnen ze, het water uit de tanks te drukken, — ze vorderden — als betooverd hangen onze oogen aan den wijzer van den manometer, — hoera! we komen vrij, we stijgen, de wijzer gaat op negen en-veertig meter.... toen geloofde ik, mijn oogen niet te mogen vertrouwen.... alle duivels, wat was dat weer.... de manometer wees plotseling twintig meter.... dan ging hij weer op negen-en-veertig meter terug.... sprong opnieuw op twintig meter.... oef!

Nu begon de zaak toch critiek te worden.... We keken elkander aan en waren met onze wijsheid ten einde; we wisten niet meer, wat er met de boot en ons allen aan de hand was, we wisten niet eens meer, op welke diepte wij waren .... nu waren ook de manometers waanzinnig geworden....

Om te begrijpen wat dat zeggen wil, moet men zich voorstellen, dat men in een gedoken boot niets weet, niets ziet, geen ander aanknoopingspunt heeft dan de wijzer van den dieptemanometer. Houdt deze op, precies te werken, dan tast men geheel in het onzekere.

Onze toestand was recht bedenkelijk geworden; desondanks heerschte er ijzeren kalmte in de boot. We hadden het bewustzijn, in het uiterste geval van nood de samengeperste lucht te hebben, die ons onvoorwaardelijk in de hoogte moest werpen, wanneer het met de pompen niet ging.

Het zou echter heelemaal niet zoover komen. Klees had zich een oogenblik bedacht. Dan, een ruk aan een ventiel, een suizend geluid van saamgeperste lucht, de manometer slaat als wild op honderd-en-twintig meter door, springt dan achteruit op negen-en-veertig meter.... de slikprop, die de opening van den dieptemanometer verstopt had, was door een weinig saamgeperste lucht in een oogenblik verwijderd.

Ook de uitwateringspijpen van de pompen werden nu door saamgeperste lucht van alle slib gereinigd, dat bij ons waanzinnig draaien binnengedrongen was; toen snorden de lenspompen weer op den ouden toon, en gehoorzaam steeg de „Deutschland" naar de oppervlakte omhoog.

We waren echter toch anderhalf uur onder geweest.

Kapitein Hinsch kwam met zijn „Timmins" duchtig opgelucht langs zij, hij had zich ons lange duiken niet kunnen verklaren en zich reeds erg bezorgd over ons gemaakt. We moeten in een soort kuil geraakt zijn, waar het zand „maalde", en waar we ons door de kringbeweging langzamerhand in het slib en vuil inwoelden. Ik posteerde nu de „Timmins" twee mijlen van ons vandaan tot waarneming van een laatste gewichtige duikproef.

We wilden namelijk zonder vaart zoo opduiken, dat we met den periscoop boven het water kwamen, wat niet zoo heel gemakkelijk pleegt te gelukken. Vaart men zich dynamisch met de diepteroeren in de hoogte, dan kan men natuurlijk veel gemakkelijker op een zekeren stand insturen; daarbij trekken echter de periscopen een klein spattend schuimspoor door de zee, wat al naar omstandigheden verraderlijk zijn kan.

Wij namen daarom de proef, ons van een grootere diepte om zoo te zeggen omhoog te schommelen en door lenzen en opnieuw vullen der tanks op de plaats in een drijfstand te brengen, waarbij onze periscoop juist boven het water uitkwam, en wel in verticale richting.

De poging gelukte; het gelukte ons, onze periscoopvoelers uit te strekken, zonder dat de Timmins", die toch ongeveer wist, waar we waren, iets van ons bemerkt had, eer onze toren uit het water kwam.

Ik had thans de zekerheid, dat we op alle mogelijkheden voorbereid waren en zonder te kijken den doorbraak wagen konden. We voeren dus met den „Timmins" rustig verder en regelden onzen koers zoo, dat we na het invallen van de duisternis voor de uitvaart door de kapen aankwamen.

De doorbraak.

Het was nacht, toen we de gevaarlijke streek naderden. Voor ons fonkelde het vaste licht van Kaap Henry, terwijl aan bakboord Kaap Charles met korte tusschenpoozen zijn flikkering in de duisternis liet oplichten; in deze peiling voeren we rustig de beslissing tegemoet.

Daar flikkerden aan stuurboord twee schijnwerpers boven het water op. De vervloekte stralen liepen razend snel zoekend over de donkere wateren, — ik telde mechanisch een paar seconden, dan stak ons het middelpunt van het licht fel in de oogen....

Reeds was het te laat om te duiken, en vast hechtte zich het verraderlijke licht aan de „Deutschland".

Wij tweeën mannen op den toren keken elkaar een oogenblik aan; in de mooie gratisbelichting konden wij onze gezichten duidelijk onderscheiden.

Dan zagen wij, hoe de stralen van de schijnwerpers, nadat ze ons met zekerheid vastgesteld hadden, tweemaal steil in de hoogte gingen en plotseling weer uitdoofden. Toen we onze oogen weer aan de duisternis gewend hadden, ontdekten we aan stuurboord twee zwarte vaartuigen, die er als stoomtrawlers uitzagen.

„Vervloekte bende", mompelde Krapohl naast mij, „nu hebben ze ons verraden!"

En helaas zou hij gelijk hebben.

Want steil steeg ginds aan land een reusachtige schijnwerperskegel in de hoogte, klaarblijkelijk als teeken voor de buiten wachtende Engelsche kruisers.

Ik dacht bij mezelf: nu komt het er op aan.

„Klaar om te duiken!" kwam mijn commando.

„Op achttien meter gaan!" — tegelijk koersten we naar het Zuiden.

Na een half uur doken we weer op, daar ik mij nog eens nauwkeurig oriënteeren wilde; nauwelijks had ik echter een oogenblik rond gekeken, of daar moesten we ons door snelduiken aan een dreigend gevaar onttrekken. Want nauwelijks tweehonderd meter schuins van ons af kwam de wachthebbende Amerikaansche pantserkruiser aangebruist.

Ook hij had de opvallende lichtsignalen gezien en kwam nu nader, om over de gebeurtenissen op de Amerikaansche territoriale grens te waken.

Hoewel volgens de courantenberichten de pantserkruiser met vliegtuigen in last zou hebben militaire oefeningen te houden in de Chesapeake-baai, hel ik over tot de meening, dat de Amerikaansche regeering het schip naar de driemijlengrens gezonden had, om gade te slaan, wat zich bij ons uitloopen afspelen zou.

(Wordt vervolgd.)

Illustratie uit: Frances H. Burnett. De Geheime Tuin.

Illustratie uit: Frances H. Burnett. De Geheime Tuin.

Onze Boekentafel.

B. W. Sijthoff's Uitg.-Mij. te Leiden is verschenen in de geautoriseerde vertaling van G. W. Elberts: Frances H. Burnett. De Geheime Tuin. Het kan overbodig heeten een boek van Burnett voor onze jongens en meisjes aan te bevelen: allen dwepen met hem. Het hier aangekondigde overtreft echter nog alle overige: het is vol actie en leven, vol fantasie van de goede soort en boeiend van begin tot eind. De uitgeefster verzorgde het boek zooals we het van haar gewoon zijn: het is met een flinken, duidelijken letter gedrukt op uitstekend papier, gebonden in pakkenden, stevigen linnen band met goud en geïllustreerd met acht illustraties in kleurendruk. Als Kerstgeschenk voor onze jeugd zal men vergeefs een geschikter werk zoeken.